

Predmet br.: X-KŽ-07/474-1

Datum: 07.12. 2010. godine

Vijeće Apelacionog odjeljenja u sastavu:

sudija Nedžad Popovac, predsjednik vijeća

sudija Hilmo Vučinić, sudija izvjestilac

sudija dr. Miloš Babić, član

TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

GANI KOVAČIJA, MUSAIRA ĐULIĆA I BESIMA SINANIJA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Božo Mihajlović

Branioци optuženih, advokati:

Velimir Marić za optuženog Gani Kovačija

Ramiz Aljić za optuženog Musaira Đulića

Husein Mušića za optuženog Besima Sinanija

SADRŽAJ

UVOD	1
I. TOK POSTUPKA.....	1
II. ŽALBE	2
III. OPŠTA RAZMATRANJA	2
IV. BITNE POVREDE KRIVIČNOG POSTUPKA	3
A. ŽALBA ODBRANE PRVOOPTUŽENOG KOVAČIJA	3
B. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA.....	5
C. ŽALBA ODBRANE TREĆEOPTUŽENOG SINANIJA.....	7
V. POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA.....	8
A. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG MUSAIRA ĐULIĆA	8
VI. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE.....	9
A. ŽALBA ODBRANE PRVOOPTUŽENOG KOVAČIJA	9
B. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA.....	18
C. ŽALBA ODBRANE TREĆEOPTUŽENOG SINANIJA	21
VII. ŽALBA NA ODLUKU O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI.....	23
A. ŽALBA ODBRANE PRVOOPTUŽENOG KOVAČIJA	23
B. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA.....	23
C. ŽALBA BRANIoca TREĆEOPTUŽENOG SINANIJA.....	24

Broj: X-KŽ-07/474-1

Sarajevo, 07.12. 2010. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću sastavljenom od sudije Nedžada Popovca, kao predsjednika vijeća, te sudija Hilme Vučinića i Miloša Babića kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Dženane Deljić - Blagojević u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Gani Kovačija i dr. zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 1. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje osoba iz člana 189. i Nedoovoljeni promet opojnim drogama iz člana 195. KZ BiH, odlučujući o žalbama branioca optuženog Gani Kovačija, Velimira Marića advokata iz Mostara, te žalbi branioca optuženog Musaira Đulića, Ramiza Aljića advokata iz Tuzle i branioca optuženog Besima Sinanija, Huseina Mušića, advokata iz Velike Kladuše, izjavljenih protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-07/474-1 od 08.04.2010. godine, nakon održane javne sjednice u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Bože Mihajlovića, te optuženih Gani Kovačija, Musaira Đulića i Besima Sinanija, kao i branilaca optuženih advokata Velimira Marića, Ramiza Aljića i Huseina Mušića, na osnovu člana 310. stav 1. u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) dana 07.12. 2010. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbijaju se, kao neosnovane, žalbe branilaca optuženih Gani Kovačija, Musaira Đulića i Besima Sinanija, te se potvrđuje presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-07/474 - 1 od 08.04.2010. godine.

O b r a z l o ž e n j e

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-07/474 - 1 od 08.04.2010. godine optuženi Gani Kovači, Musair Đulić i Besim Sinani, oglašeni su krivim za krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav1. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelom Krijumčarenje osoba iz člana 189. i Nedoovoljeni promet opojnim drogama iz člana 195. KZ BiH, za koja krivična djela im je Sud izrekao: optuženom Gani Kovačiju za radnje opisane u tačkama 1,7,8,9,10 i 11 izreke presude kaznu zatvora u trajanju od osam godina, optuženom Musairu Đulić za

radnje opisane u tačkama 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 11 izreke presude kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i optuženom Besimu Sinaniju za radnje opisane u tačkama 2 i 4 izreke presude kaznu zatvora od dvije godine.

II. ŽALBE

2. Protiv presude, žalbu su izjavili branilac optuženog Kovači Ganija, advokat Marić Velimir, branilac optuženog Sinani Besima advokat Husein Mušić, te branilac optuženog Đulić Musaira advokat Aljić Ramiz, koji je izjavio i dopunu žalbe. Osporenu presudu pobijaju zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljnja uvaži žalbe, ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa ili da uvaži žalbe i presudu preinači ili izrekne kazne zatvora u znatno kraćem trajanju.

3. Ispitujući dopuštenost i blagovremenost podnesenih žalbi, Apelaciono vijeće nalazi da su žalbe dopuštene i blagovremene.

4. Branilac optuženog Musaira Đulića je 03.12.2010. godine dostavio podnesak u kojem pojašnjava žalbu. Međutim, Apelaciono vijeće će preispitivanje presude ograničiti samo na blagovremeno izjavljenu žalbu i dopunu žalbe dok naknadni podnesak odbrane optuženog neće ispitivati, budući da je podnesen izvan roka predviđenog za žalbu.

5. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama svih žalbenih navoda, shodno članu 306. ZKP-a BiH, Apelaciono vijeće donijelo je odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

III. OPŠTA RAZMATRANJA

6. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioaca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav (1) tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

7. Budući da Apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

8. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosi, žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će Apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbiti kao neosnovane.

IV. BITNE POVREDE KRIVIČNOG POSTUPKA

9. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao žalbeni osnov, definisane su članom 297. ZKP BiH, te su taksativno nabrojane u tačkama od a) do k) stava 1.

10. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu pretpostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan uticaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

11. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu već postoje ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude (član 297. stav 2. ZKP BiH).

12. Ukoliko bi vijeće našlo da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu.

A. ŽALBA ODBRANE PRVOOPTUŽENOG KOVAČIJA

13. Shodno članu 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH bitna povreda postoji ako je između ostalog izreka presude proturječna razlozima presude.

14. Odbrana nalazi da je izreka presude proturječna razlozima presude. Razlog za navedeno jeste što u tački 10. izreke presude stoji, da su dana 13/14.4.2008. godine Damir Fazlagić, Ikica i optuženi Mrkajić Radivoje, ilegalno prebacili tri migranta iz Crne Gore u Mostar, te da je Fazlagić Damir iste smjestio u pansion, dok optuženi Kovači ne organizuje prebacivanje u R. Hrvatsku. Dok je tački 6.1.4. obrazloženja presude navedeno da se radnja iz tačke 10. izreke presude desila dana 13/14.3.2008. godine. Dakle odbrana navodi da nije utvrđeno kada se navedena kriminalna radnja desila.

15. Po istom osnovu odbrana ukazuje i na tačku 1. presude, gdje je navedeno da je Šabić Zejid organizirao prebacivanje migranata u Veliku Kladušu pa su lica Kovač Selmin, Malkić Nešad, Sadiković Hamid i Štrbac Dalibor svojim vozilima prebacili iste u mjesto Puriće. A u tački 6.3.1. obrazloženja presude navedeno je da je Kovači Gani obezbjedio prevoženje ove grupe do Velike Kladuše na način da je za to angažovao Kovač Selmina.

16. Apelaciono vijeće nalazi da su oba žalbena navoda neosnovana. Tačkom 1. izreke presude utvrđeno je da je optuženo Kovači organizovao prebacivanje migranata u Veliku Kladušu skupa sa Đulić Musairom, Šabić Zejidom i drugim licima, pri čemu je između ostalog optuženi isplatio Kovač Selminu dio ugovorene naknade.

17. U obrazloženju presude prvostepeni sud daje svoju argumentaciju u vezi učešća optuženog u ovoj radnji, tj. da je optuženi organizator prebacivanja migranata i da je pri tome dao dio novca Kovač Selminu. Činjenica da je u obrazloženju presude upotrebljena riječ „angažirao Kovač Selmina“ koja se ne koristi u izreci presude, nema nikakav značaj. Prvostepeni sud ovu riječ koristi kao pojašnjenje radnji koje je izvršio optuženi i koje čine obilježje krivičnog djela krijumčarenje osoba. Pri tome je bitno da su te radnje (organizovanje prebacivanja migranata i davanje dijela novca) navedene u izreci i obrazloženju presude.

18. Nadalje, nesaglasnost tačke 10.izreke i obrazloženja presude u pogledu mjeseca kada se inkriminirana radnja desila, nemaju konkretne vrijednosti kada je krivica optuženog u pitanju. U ovom slučaju se radi naprosto o nepažnji i grešci pri izradi presude, takva greška nije produkt ili rezultat pogrešnih materijalnih utvrđenja, niti se takvim ova greška može smatrati u odnosu na date razloge.

19. Odbrana ukazuje na razlike i u tački 9. izreke presude gdje navodi da je Zijo od organizatora dobio nalog da migrante uputi autobusom u Sarajevo, a u obrazloženju tačke 6.1.3. stoji da je prikriveni istražitelj Fazlagić od optuženog Kovačija dobio upustvo da migrante autobusom pošalje u Sarajevo.

20. Međutim, i ovaj žalbeni navod je neosnovan. Presudom je već utvrđena uloga i stepen umješanosti optuženog u rad grupe za organizirani kriminal kojoj je cilj bio krijumčarenje osoba preko BiH. Jasno je da je optuženi Kovači upravo i bio organizator i vođa, tako da činjenica da je presudom on okarakterisan kao organizator, a u obrazloženju lično imenovan, ne ukazuje na takav karakter protivrječnosti za koji bi se moglo smatrati da predstavlja bitnu povredu u smislu člana 297. ZKP-a BiH. Apelaciono vijeće smatra da je ta činjenica u obrazloženju samo dodatno razrađena i objašnjena, tako da se ovaj prigovor ne može smatrati osnovanim.

B. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA

21. Odbrana prvenstveno ukazuje na povredu odredbe člana 251.stav 2. ZKP BiH obzirom da je između ročišta održanih dana 17.04.2009. godine i 19.05.2009. godine, kao i između ročišta od 17.09.2009. godine i 22.10.2009. godine, te ročišta održanih 20.11.2009. godine i 28.12.2009. godine proteklo više od mjesec dana. Odbrana navodi da nije bilo dovoljno da se za prekoračenje roka dobije zajednička saglasnost stranaka i branilaca, kako to sud nejasno navodi, već je bilo potrebno da se pribave pojedinačne saglasnosti. Također i da su stranke dale saglasnost, odbrana smatra da je prvostepeno vijeće bilo dužno da ponovo izvede sve dokaze. Odbrana je mišljenja da je ovakvim postupkom sud počinio apsolutno bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP-a BiH.

22. Netačni su navodi branioca optuženog Musaira Đulića da je između 17.04.2009. godine i 19.05.2009. godine, protekao period duži od 30 dana. Naime, uvidom u spis Vijeće je utvrdilo da je na dan 24.04.2009. godine održan nastavak glavnog pretresa, te su na istom saslušani svjedoci Fadil Aličić, Jurica Mijatović, Samira Tanović i Adis Hamzić.

23. Na pretresu održanom dana 17.09.2009. godine stranke i branioci su se usaglasili da se prekorači rok od 30 dana, te da se slijedeći pretres održi dana 22.10.2009. godine. Odbrana insistira da je svako od njih pojedinačno trebao biti pitan za saglasnost, međutim takva tvrdnja nije na zakonu ni praksi zasnovana, te saglasnost data od strane svih prisutnih sasvim je validna, naročito kad je svaka strana imala mogućnost da sama istakne protivljenje ukoliko je imala opravdan razlog, što su branioci u svakom slučaju propustili učiniti.

24. A kada je u pitanju treće ročište, tačno je da nije zatražena saglasnost za prekoračenje roka od 30 dana, no međutim uzevši u obzir da je na ročištu održanom 20.11.2009. godine nagovještana izmjena optužnice, to je prvostepeni sud zakazujući ročište za dan 28.12.2009. godine dao odbrani dovoljno vremena za pripremanje odbrane po izmjenjenoj optužnici, koja izmjena je uslijedila dana 10.12.2009. godine. Nastavak pretresa se odvijao pred istim članovima vijeća, kao i svim stranama u postupku, pred kojima su izvedeni svi dokazi. Apelaciono vijeće nalazi da ovim prekoračenjem roka od 30 dana jeste načinjena relativna povreda postupka, ali da ona nije takve prirode da je uticala na zakonitost i pravilnost presude, niti je čini manjkavom. Po mišljenju Apelacionog vijeća svrha zakazivanje pretresa u rokovima od 30 dana jeste pravo optuženog na suđenje u razumnom roku, kako bi se spriječio nemaran odnos postupajućeg vijeća u urednom zakazivanju i održavanju pretresa. Cilj ove odredbe nije da se

prisili sudeće vijeće da ponovi cijeli dokazni postupak u okolnostima gdje je pretres uredno održavan unutar zakonskih rokova, a njegov kontinuitet u jednom momentu usporen, radi bolje pripreme odbrane. Takav ishod bi bio suprotan samoj srži odredbe čiji je cilj uredan i blagovremen tok postupka.

25. U žalbi odbrana također navodi da presuda ne sadrži pouku o pravnom lijeku i da je na taj način povrijeđeno pravo njegovog branjenika na efikasan pravni lijek.

26. S tim u vezi, Apelaciono vijeće napominje da presuda formalno ne sadrži pouku i da je nedostatak iste očigledna omaška pri izradi, te da se takva povreda može smatrati relativnom povredom postupka u smislu, ali članom 292. ZKP BiH propisana je mogućnost podnošenja žalbe protiv presude donesene u prvom stepenu i ne može se smatrati da izostavljanje pouke o pravnom lijeku kao sastavnom dijelu presude, znači da optuženi nema pravo na žalbu. Uostalom, branilac je iskoristio ovu mogućnost podnoseći žalbu u ime svog branjenika protiv navedene presude, a koja je bila predmet upravo žalbenog postupka pred ovim Apelacionim vijećem. Shodno navedenom, ovaj prigovor odbrane se odbija kao neosnovan.

27. Odbrana je mišljenja da je sud očito povrijedio metodološki pristup pri ispitivanju odlučnih činjenica predviđenih odredbom člana 14. ZKP BiH, budući da nije sa jednakom pažnjom ispitao i utvrdio činjenice koje optuženom Đuliću idu u korist i na štetu.

28. Ni ovaj prigovor odbrane nije osnovan. Prvostepena presuda se bavila ocjenom svih izvedenih dokaza kako dokaza optužbe, tako dokaza odbrane što je i obrazloženo u dijelu 5. presude. Pri tome presuda se bazirala samo na dokazima za koje je smatrala da su relevantni za donošenje odluke te je dala argumentaciju u pogledu činjenica koje su od suštinske važnosti za odluku. Prvostepena presuda je za takvo postupanje uporište našla u članu 15. ZKP- a BiH i takvo postupanje prvostepenog suda sasvim je zakonito i opravdano.

29. Odbrana je mišljenja da je povrijeđena i odredba člana 227. stav 1. tačka e) ZKP BiH jer je sud prihvatio izmjenjenu optužnicu koja nije formalno pravno održiva i nezadovoljava kriterije iz navedenog člana. Shodno navedenom optuženi je u toku postupka blagovremeno predlagao da se bez daljnjeg odugovlačenja isti obustavi. Nepostupajući po istom odbrana smatra da je optuženom povrijeđeno ustavno pravo na pravično suđenje u smislu odredbe člana II 3 a Ustava BiH i člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

30. Uvidom u spis utvrđeno je da je postupajući tužilac dana 10. 12. 2009. godine podnio izmjenjenu optužnicu u ovom predmetu. Izmjena optužnice

rezultat je prethodno zaključenih sporazuma o priznanju krivnje ostalih optuženih koji su bili obuhvaćeni jedinstvenom optužnicom, te je činjenični opis optužnice iz kog proizlaze zakonska obilježja krivičnog djela, prilagođen novonastaloj situaciji. Budući da je jedinstvena optužnica od 09. 09. 2008. godine sadržavala sve elemente koji su propisani članom 227. ZKP BiH, nije bilo potrebno da izmjenjena optužnica pored činjeničnog opisa djela i zakonskog naziva krivičnog djela sadržava i ostale elemente optužnice (prijedlog dokaza koje treba izvesti, rezultat istrage i dokaze koji potkrepljuju navode optužnice), jer se radi o identičnim elementima koje sadrži jedinstvena optužnica. Stoga je i ovaj žalbeni navod odbijen kao neosnovan.

31. Odbrana ukazuje i na povredu člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH jer u pobijanoj presudi nisu obilježene stranice pa se stoga ne može ispitati manjkavost presude.

32. Apelaciono vijeće nalazi da je ovaj prigovor neosnovan, pitanje uređivanja i formatiranja dokumenta u svakom slučaju ne spada u povrede koje član 297. obuhvata, te se vijeće ovim prigovorom neće dalje baviti. Presuda je dostavljena braniocu optuženog u cjelosti i nisu postojale prepreke da bude od strane branioca i analizirana.

C. ŽALBA ODBRANE TREĆEOPTUŽENOG SINANIJA

33. Odbrana trećeoptyženog Sinanija navodi da je sud temeljem dokaza odnosno informacija prikrivenih istražitelja i svjedoka Hamzić Adisa zaključio da je optuženi učestvovao u radnjama izvršenja krivičnog djela opisanog u presudi. Odbrana smatra da je sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačke i) i k) ZKP BiH što za posledicu ima izreku presude koja je nerazumljiva i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama na kojima se presuda zasniva. Odbrana navodi da u tačkama 2 i 5 izmjenjene optužnice, čiji je činjenični opis sud u presudi u cijelosti prihvatio, nejasan i nerazumljiv. Radnje izvršenja krivičnog djela od strane optuženog Sinani Besima nisu precizno opisane i konkretizovane tako da je nejasno zbog čega je isti i osuđen.

34. Apelaciono vijeće ne nalazi ovaj prigovor odbrane osnovanim. Radnje optuženog Sinanija jasno su opisane u tačkama 2. i 5. presude iz kojih se vidi da je optuženi Sinani bio jedan od tri glavna člana zločinačke organizacije u BiH sa optuženim Musairom Đulićem i Ganijem Kovačijem i da njegov doprinos bio taj da je sa njemu poznatim licima u Crnoj Gori i BiH dogovorio prebacivanje 11 migranata iz Crne Gore preko BiH u Republiku Hrvatsku, a optuženi je bio zadužen za konkretno prebacivanje migranata iz Mostara u Veliku Kladušu.

35. Također, radnje optuženog, tj. dokazi na kojima se zasnivaju odlučne činjenice na osnovu kojih je prvostepeni sud našao krivicu optuženog, obrazloženi su u poglavljima 6.4 presude, koje razloge Apelaciono vijeće prihvata i obrazloženje nalazi jasnim i uvjerljivim u potpunosti. Dokazi su jasno povezani, logični i ne ostavljaju prostora za sumnju o umješanosti optuženog. Žalbeni navod da se presuda zasniva na dokazu na kome se po odredbama ZKP BiH ne može zasnovati presuda je ostao samo na tvrdnji odbrane bez činjenične i pravne argumentacije, tako da nije mogao biti ispitan od strane Apelacionog vijeća.

V. POVREDE KRIVIČNOG ZAKONA

36. Povrede krivičnog zakona drugi su žalbeni osnov i propisane su članom 298. tačka a) do f) ZKP-a BiH.

A. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA

37. Odbrana optuženog Musaira Đulića je navela da Musair Đulić nije ništa učinio što bi bilo u suprotnosti sa KZ BiH, a što bi predstavljalo inkriminisane radnje koje mu se stavljaju na teret. Odbrana zbog toga smatra da je sud povrijedio krivični zakon kada je našao da su se u radnjama, koje se stavljaju optuženom Đuliću na teret, ostvarili svi bitni elementi krivičnog djela.

38. No međutim, Apelaciono vijeće ne nalazi da je ovaj prigovor osnovan. U 6. dijelu presude detaljno su obrazloženi elementi krivičnog djela koje inkriminiraju optuženog. Iz navedenog jasno je da je optuženi bio pripadnik zločinačke organizacije, ključni kontakt (pored Zejida Šabića), optuženom Kovačiju za prihvata i prebacivanje migranata unutar BiH preko svojih daljnjih kontakata koji su detaljno navedeni u presudi.

39. Pored toga, optuženi Đulić je bio nesumnjivo pripadnik zločinačke grupacije i kao pripadnik prodavao i posredovao pri trgovini opojnom drogom – marihuanom i dogovarao prebacivanje ilegalnih imigranata u BiH, njihov smještaj i dalje prosljeđivanje prema Republici Hrvatskoj.

40. Upravo su ovim radnjama ispunjeni svi elementi radnji iz imenovanih krivičnih djela. Sve ove radnje detaljno su opisane u tačkama izreke za koje je optuženi oglašen krivim i prema ocjeni ovog vijeća, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da se su se u tim radnjama stekla obilježja ovih krivičnih djela za koja je oglašen krivim.

41. Odbrana optuženog Đulića je navela u žalbi kako pobijana presuda sadrži nedostatak koji se odnosi kako na utvrđivanje pojedinačne kazne, tako i

jedinstvene za svako krivično djelo koje je navodno učinio optuženi Đulić Musair.

42. S ovim u vezi, Apelaciono vijeće primjećuje da se optuženom stavljalo na teret počinjenje krivičnog djela Organizovanog kriminala u vezi sa krivičnim djelima krijumčarenje osoba i neovlašten promet opojnim drogama. On je optužen da je kao pripadnik organizovane zločinačke organizacije vršio krivična djela krijumčarenja osobama i neovlaštenog prometa opojnim drogama. Po svojoj prirodi to je jedno djelo organizovanog kriminala, budući da je zločinačka organizacija organizovana grupa ljudi od najmanje tri osobe, koja postoji neko vrijeme, djelujući u cilju učinjenja jednog ili više krivičnih djela za koja se po zakonu može izreći kazna zatvora tri godine ili teža kazna.¹ U konkretnom slučaju je na nesumnjiv način utvrđeno da je optuženi Đulić počinio kriminalne radnje krijumčarenja i prometa drogama kao jedan od tri člana zločinačke organizacije i te radnje ne mogu biti tretirano kao dva zasebna djela. I sa procesnog položaja optuženog povoljnije je da se ove radnje tretiraju kao jedno krivično djelo.

43. Osim toga, prigovor odbrane da sud nije pravilno izrekao sankciju i da je trebao za svako od ovih djela odmjeriti posebno kaznu i izreći njegovom branjeniku jedinstvenu kaznu je neosnovan jer se radi o jednom krivičnom djelu. Apelaciono vijeće primjećuje da ovaj prigovor odbrane nije u svakom slučaju prigovor koji je u interesu njegovog branjenika, jer bi u slučaju postojanja više djela i utvrđivanja kazne za svako od tih djela posebno, Sud izrekao optuženom veću kaznu od kazne koja je u konkretnom slučaju izrečena.

VI. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

44. Prvotepena presuda se može pobijati iz razloga pogrešno utvrđenog ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koji žalbeni osnov je propisan članom 299. ZKP – a BiH.

A. ŽALBA ODBRANE PRVOOPTUŽENOG KOVAČIJA

45. Kada je u pitanju žalba odbrana optuženog Kovačija koja se odnosi na pitanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, odbrana navodi da je zaključak suda da je optuženi Gani Kovači bio ključna karika u lancu krijumčarenja ljudi u zemlje zapadne Europe pogrešan iz razloga što optužba nije izvela niti jedan dokaz kojim se dokazuje navedena činjenica, niti su ispitani svjedoci potvrdili

¹ Zakon o izmjenama i dopunama KZ BiH („sl. Glasnik BiH“ broj 08/10), član 108, umjesto termina „zločinačka organizacija“ koristi termin „grupa za organizirani kriminal“.

navedeno. Isto činjenično stanje nisu potvrdili niti prikriveni istražitelji, službene osobe SIPA-e i Granične policije, niti je ko spomenuo Ganija Kovačija.

46. Međutim, prema mišljenju Apelacionog vijeća, iz svih izvedenih dokaza i činjenica na koje su dokazi ukazivali u odnosu na optuženog Kovačija, proizilazi upravo jedna jasna činjenica, a to je da je optuženi Gani Kovači bio na čelu grupe za organizirani kriminal koja je imala za cilj ilegalno prebacivanje ljudi iz Albanije u Italiju i on je bio važna spona u lancu koji je bio zadužen za koordinaciju aktivnosti lica na terenu i njihovu isplatu, a prije svega, on je bio glavna osoba za komunikaciju sa licima u Crnoj Gori preko kojih su krijumčarene osobe i dolazile u BiH, gdje su ih po prethodnim dogovorima preuzimali ljudi na terenu i prevozili do dogovorenih mjesta.

47. Generalno, presuda se u potpunosti bazira na iskazima prikrivenih istražitelja koji su djelovali na temelju naredbe Suda BiH o provođenju posebnih istražnih radnji, njihovim izvještajima i snimcima koje su napravili tokom obavljanja tih radnji. Njihovi iskazi i izvještaji su detaljni i jasni i nema dileme da se na temelju činjenica koje su oni prezentirali u toku postupka, mogao donijeti nedvosmislen zaključak o umješanosti svih lica prvobitno optuženih u ovom predmetu.

48. Nadalje, presuda se zasniva i na iskazima suoptuženih u predmetu koji su u toku postupka zaključili sporazume o priznanju krivnje sa Tužilaštvom BiH i koji su svjedočili kako o svom, tako i o učešću ostalih optuženih u ovim radnjama. Iskazi ovih svjedoka su u potpunosti konzistentni sa iskazima prikrivenih istražitelja i prvostepeni sud se na ove iskaze pravilno pozvao kao na vjerodostojne i pouzdane, sa čijim zaključcima se u pogledu odgovornosti i ovo vijeće slaže.

49. Odbrana je pobijala iskaze ove kategorije svjedoka vodeći se pretpostavkom da su to osobe kojima se ne može vjerovati jer su zaključile Sporazum o priznanju krivnje za ista djela za koja se terete ova tri lica iz pobijane presude.

50. Apelacino vijeće je ovaj prigovor razmotrilo sa aspekta pravičnosti, tj. koliko je i u kojoj mjeri pravilno pozvati se na iskaze lica koja su suoptuženici u istim kriminalnim radnjama, o čemu će biti data argumentacija u nastavku vezano za pojedinačne prigovore branioca optuženog Kovačija.

51. Pobijana presuda se u tački 1. bazira između ostalog i na svjedočenju Adisa Hamzića, jednog od osuđenih lica za krivično djelo u vezi sa optužbom protiv optuženog Ganija Kovačija, u vezi koje je zaključio Sporazum o priznanju krivnje dana 02.12.2008. Ovaj svjedok se izrekom tereti da je sa optuženim Kovačijem i Đulićem dogovorio da će sa Đulićem za ugovorenu novčanu naknadu

organizovati prebacivanje migranata iz Republike Crne Gore do BiH, Mostara. Odbrana navodi da nije vjerodostojna ni izjava Kovač Selmina koji je izjavio da je od optuženog primio 300,00 KM na ime prevoza migranata iz Mostara do Velike Kladuše jer optuženi je dao novac na ime pozajmnice Šabić Zeidu.

52. Apelaciono vijeće nalazi da su činjenice od strane prvostepenog suda ovdje pravilno utvrđene i da prigovor u vezi iskaza ovog svjedoka i činjenica o kojima ovaj svjedok daje iskaz, nije osnovan. Naime, svjedok Selmin Kovač je za radnje opisane tačkom 1. izreke bio decidan u pogledu svih involviranih lica i time potvrdio njihovu odgovornost. Također, svjedok je naveo da je dogovore oko prebacivanja imigranata od Mostara do Velike Kladuše dogovarao sa izvjesnim „Brkom“ s kojim ga je povezalo lice pod nadimkom „Bobo“, a u nastavku svjedočenja lice pod ovim nadimkom „Brko“ je identifikovao i prepoznao u sudnici kao optuženog Kovačija.

53. Kada je u pitanju prigovor u vezi plaćenih 300 KM za koje odbrana tvrdi da taj novac nije predao optuženi Kovači, svjedok je izričit da je sumu od 300 KM ili Eura (da se ne sjeća tačno) dobio od optuženog Kovačija u prostorijama toaleta na jednoj od benzinskih pumpi izvan Mostara.

54. Ostatak svjedočenja ovog svjedoka potpuno je konzistentan sa utvrđenjima u prvostepenoj presudi. Svjedok se na jasan način i potpuno bez nelogičnosti u svjedočenju prisjeća načina na koji je sam angažovan na radnjama u lancu krijumčarenja ljudi i opisuje koji je bio zadatak konkretno njega i drugih ljudi koje je angažovao na obavljanju tih radnji.

55. Svjedok je opisao da je prevezao „turu“ od 10 migranata od Mostara do Velike Kladuše sa još tri lica navedena u izreci i da su došli s tri automobila, da je u blizini Kladuše kontaktirao Zeku (Zejida Šabića) koji je bio zadužen za prihvata imigranata i njihov smještaj, te dalji prevoz prema Republici Hrvatskoj.

56. Prigovor odbrane u pogledu kvaliteta i vjerodostojnosti izjave ovog svjedoka je neosnovan i iskaz ovog svjedoka Apelaciono vijeće u potpunosti prihvata kao iskaz na kojem se može zasnovati dio zaključka prvostepenog suda o odgovornosti optuženog Kovačija za tačku 1. izreke presude.

57. Kada je u pitanju svjedočenje lica Adisa Hamzića, pored samog priznanja ovog lica za involviranost u kriminalne radnje utvrđene pobijanom presudom u vezi kojeg je zaključio sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom kojeg odbrana osporava samo iz razloga zaključenog sporazuma u vezi sa djelom koje se optuženom Kovačiju stavlja na teret, Apelaciono vijeće naglašava sljedeće:

58. Načelo slobodne ocjene dokaza koje je propisano i članom 15. ZKP-a BiH ne ostavlja nikakvu dilemu o tome da ovakav iskaz može biti korišten u

krivičnim postupcima.² Daleko važnije pitanje je na koji način Sud mora postupati sa ovakvim dokazima. Koja sve pravna pitanja Vijeće mora razmotriti prilikom ocjene ovakvih dokaza? Isto tako, na koji način, a u skladu sa zakonom, Vijeće može koristiti ili ne koristiti ovakve dokaze?

59. Osnovna obaveza vijeća u pogledu *svih* dokaza propisana je članom 281. stav 2. ZKP-a BiH u kojem se navodi: "Sud je dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvesti zaključak je li neka činjenica dokazana." Kao što je konstatovao Ustavni sud, ova osnovna obaveza proizilazi iz prava optuženog na pravično suđenje koje mu je garantovano članom II (3) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima ("Evropska konvencija").³

60. Ustavni sud je dao tumačenje da se na dokaze koje iznese svjedok koji svjedoči nakon sklapanja sporazuma o priznanju krivice ili nakon što dobije imunitet primijenjuju isti kriteriji, ni stroži, ni blaži. Jednostavno, na dokaze koje iznese svjedok koji svjedoči nakon sklapanja sporazuma o priznanju krivice ili nakon dobijanja imuniteta ne primijenjuje se pretpostavka pouzdanosti ili nepouzdanosti. Najbolje je u potpunosti citirati ovaj zaključak Ustavnog suda:

61. „ Međutim, kod pribavljanja dokaza na ovaj način (putem sporazuma o priznanju krivice), odnosno kod obezbjeđenja svjedočenja uz korištenje ovog instituta u zemlji kontinentalnog pravnog sistema, kao što je Bosna i Hercegovina, neophodno je i na ovakvu vrstu dokaza primijeniti druga, osnovna načela krivičnog procesnog prava, kao što su brižljiva i savjesna ocjena dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi, te princip *in dubio pro reo*. Kao što je već rečeno, primjenom načela slobodne ocjene dokaza sudovi ne mogu a priori dati veću vrijednost ovom dokazu zato što je dobijen na osnovu sporazuma o priznanju krivice sa svjedokom koji je ranije bio optužen za isto djelo. Naprotiv, sudovi moraju i ovaj dokaz cijeliti na isti način i po istim pravilima koje Zakon predviđa za svaki drugi izvedeni dokaz, dakle, pojedinačno i zajedno sa drugim dokazima, te dovesti sve provedene dokaze u uzajamnu logičnu vezu.⁴“

62. Na osnovu činjenica kojima je raspolagao ovom postupku, Ustavni sud se prvenstveno bavio onim što je izgleda bila pretpostavka Osnovnog suda, a to je da su dokazi dobijeni na ovaj način smatrani pouzdanijima od ostalih svjedočenja. Međutim, Ustavni sud je konstatovao da zakon ne dozvoljava takve pretpostavke.

² Vidi *M.Š.*, AP-661/04 (Ustavni sud BiH), Odluka o prihvatljivosti i meritumu, 22.04.2005.

³ *Id.*, para. 30. Vidi i predmet *Branka Kolar-Mijatović*, AP-1262/06 (Ustavni sud BiH), Odluka o prihvatljivosti i meritumu, 23.12.2007, stavovi 36-37; *Hazim Vokal*, AP-3189/06 (Ustavni sud BiH), Odluka o prihvatljivosti i meritumu, 23.05.2007, stavovi 35-36.

⁴ *M.Š.*, Odluka, stav 38 (naknadno naglašeno).

63. Ustavni sud je izričito odbacio i svaku pomisao o tome da se dokazi koji pruže svjedoci koji svjedoče nakon sklapanja sporazuma o priznanju krivice ili dobiju imunitet smatraju nepouzdanima, da ih ne treba uzeti u obzir ili da ih treba podvrgnuti znatno detaljnijoj analizi od ostalih dokaza. Ustavni sud je konstatovao i slijedeće: *“Što se tiče svjedočenja navedenog svjedoka (koji je svjedočio nakon sklapanja sporazuma o priznanju krivice), iako ovakvi svjedoci često mogu biti nepouzdati, to samo po sebi nije razlog da se iskazu takvog svjedoka ne pokloni vjera.”*⁵ Vijeće svakako mora razmotriti sve činjenice koje utiču na pouzdanost svjedoka kada analizira njegovo svjedočenje i postupati sa oprezom. Međutim, Vijeće mora postupati na isti takav način prilikom razmatranja svakog svjedočenja.⁶

64. Ustavni sud je implicitno ukazao na način na koji se mogu koristiti dokazi koje iznese svjedok koji svjedoči nakon sklapanja sporazuma o priznanju krivice ili dobijanja imuniteta. U navedenom sudskom postupku koji je razmatrao Ustavni sud, Osnovni sud je svoje zaključke u odlučujućoj mjeri zasnovao na svjedočenju svjedoka koji je sklopio sporazum o priznanju krivice. Svjedočenje ovog svjedoka bilo je jedini dokaz da se utvrdi da je apelant počinio krivično djelo za koje se tereti. Ostali dokazi su potvrđivali ovo svjedočenje, ali ti posredni dokazi nisu se odnosili na ključne činjenice na kojima je zasnovana presuda.⁷

65. Ustavni sud je, međutim, zaključio samo da Osnovni sud nije u potpunosti i sa dužnom pažnjom razmotrio sve dokaze i dao odgovarajuće obrazloženje, što ukazuje na to da je Osnovni sud osudio apelanta na osnovu paušalnih ocjena, čime je prekršeno pravo apelanta na pravično suđenje. Ustavni sud nije zauzeo stav da je pravo na pravično suđenje prekršeno time što su odlučujući bili dokazi dobijeni svjedočenjem svjedoka koji je sklopio sporazum o priznanju krivice ili dobio imunitet. Ovakav stav je u skladu sa praksom Evropskog suda za ljudska prava, koji ističe da dokazi koji su dobijeni svjedočenjem svjedoka sa kojim se optuženi ne može suočiti ne mogu imati odlučujuću težinu. Jedino ako se optuženi može suočiti sa svjedokom koji svjedoči nakon sklapanja sporazuma o priznanju krivice ili dobijanja imuniteta, takvo svjedočenje može biti odlučujuće.

66. S tim u vezi, Apelaciono vijeće je stava da ovakav svjedok mora dati svoj iskaz neposredno pred optuženim i optuženi mora imati mogućnost osporavanja ovakvog iskaza, koji u skladu sa stavom prethodno iznesenim, može biti odlučujući po odgovornost optuženog. Dakle, ovaj svjedok neposredno je

⁵ *Id.*, stav 37 (naknadno naglašeno).

⁶ *Vidi predmet protiv Abduladhima Maktoufa*, KPŽ-32/05 (Sud BiH), Drugostepena presuda, 04.04.2006.

⁷ *Id.*, stavovi 7 i 9.

svjedočio u sudnici dana 24.04. 2009. godine, čime je ispoštovan jedan od osnovnih principa pravičnog suđenja, a to je da svi dokazi koji terete optuženog, moraju biti izneseni u prisustvu optuženog.

67. Drugo, optuženom i njegovom braniocu je omogućeno da ovaj iskaz osporava i da ovog svjedoka unakrsno ispita.

68. Osim toga, iskaz koji je ovaj svjedok dao o svojoj involviranosti u lanac krijumčarenja osoba preko teritorije BiH u potpunosti je u saglasnosti sa iskazima Selmina Kovača i Zejida Šabića sa kojim je ovaj svjedok bio stalno u kontaktu i koji je bio osoba koja je istupala u ime optuženog Kovačija.

69. Slijedom navedenog, nema mjesta dilemi da je optuženi Gani Kovači odgovoran za utvrđenja u tački 1. na način kako je to opisano pobijanom presudom, te se i ovaj prigovor odbrane odbija kao neosnovan.

70. Odbrana dalje navodi da je Šabić Zejid u svom iskazu izjavio da je optuženi organizirao transfer migranata do Mostara, ali nije precizno razdvojio slične radnje iz 2003. godine zbog čega je Kovači već osuđen.

71. Kada je u pitanju svjedočenje svjedoka Zejida Šabića, svjedoci koji su svjedočili u vezi ostalih tačaka optuženja, pominjali su izvjesnog Zeku kao osobu odgovornu za prihvrat migranata u Velikoj Kladaši koje je slao optuženi Kovači iz Mostara i koji bi po prethodnom dogovoru sa Jarom, organizovao njihov prihvrat i smještaj u „štek“ (prenočište) u Velikoj Kladaši, te ako se dodatno dogovori i prebacivanje ovih ljudi u Republiku Hrvatsku.

72. Sam svjedok Šabić također je jedan od lica koje su zaključili Sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom BiH dana 04.11.2009. Ovaj svjedok je potvrdio i opisao način na koji je saradivao sa optuženim Kovačijem, njihove kontakte, dogovorene cijene po imigrantu. Također, iskaz ovog svjedoka potvrđuje i iskaz svjedoka Selmina Kovača za kojeg je naveo da mu je dovezao „jednu turu“ ljudi. Svjedok je također naveo da je nerado saradivao sa Ganijem jer nije bio uredan „platiša“ za obavljene usluge koje mu je radi zarade obavljao. A ovaj navod je u skladu sa navodom svjedoka Kovača koji je naveo da je imao spornu naplatu od Kovačija za „turu“ od deset ljudi.

73. Svjedok Šabić je jasno opisao na koji način je tekla saradnja sa optuženim Ganijem i to isključivo za period kako je naveo“ 3-4 godine nakon što ga je prvi put upoznao 2002. godine. Dakle, isključena je mogućnost da svjedok opisuje radnje iz 2003. godine za koje je optuženi Kovači ranije osuđivan, te je prigovor odbrane i u ovom smislu neosnovan.

74. Dalje, u žalbi odbrana ukazuje i na tačku 7. presude. U istoj je navedeno da je dana 20.02.2008. godine optuženi na neutvrđen način prebacio 6 migranata iz R. Crne Gore u BiH, te iste dalje na neutvrđen način prebacio u Mostar. Zbog navedenog odbrana nalazi da se radi o neutvrđenim činjenicama. Po istom osnovu, odbrana smatra da se radi o neutvrđenim činjenicama i u tački 8. izreke.

75. Žalbeni prigovor na koji ukazuje odbrana vezano za ove dvije tačke nije osnovan.

76. Pobijana presuda u obje ove tačke zasniva se na iskazima svjedoka pobrojanih u obrazloženju i prema stavu Apelacionog vijeća, prvostepeni sud je pravilno cijenio ove iskaze i našao da daju dovoljno osnova da se van svake razumne sumnje može utvrditi odgovornost optuženog Kovačija.

77. Iskaz Šabić Zejida ključni je za utvrđivanje odgovornosti optuženog Kovačija za ove dvije tačke. Svjedok Šabić je u svom iskazu naveo i opisao na koji način i ko ga je upoznao sa optuženim Kovačijem koji mu je po upoznavanju odmah ponudio poslove ilegalnog prebacivanja osoba. Prema njegovom iskazu, a i prema iskazima i izvještajima prikrivenih istražitelja, bio je direktni saradnik optuženog Kovačija zadužen za prihvatanje ljudi u Velikoj Kladaši ili njihovo dalje prebacivanje u Republiku Hrvatsku i koji je naveo da je sve aktivnosti dogovarao sa Kovačijem.

78. Utvrđenja vezana za tačku 7. prvostepeno vijeće bazira na iskazima prikrivenih istražitelja Juke i Coleta, a njihovi iskazi su potkrijepljeni iskazima pripadnika Granične policije Rejhana Rakovića, Fuada Šahinovića, Emira Pahlića koji su provodili istražne radnje na otkrivanju kriminalnih radnji krijumčarenja osobama i koji su učestvovali u lokaliziranju i hvatanju grupe koja je prevozila migrante iz Mostara u Kladašu u februaru 2008. godine. Iskazi su potkrijepljeni također i materijalnom dokumentacijom, policijskim izvještajima te zapisnicima o pretresu osoba.

79. Tačka 7. u prvostepenoj presudi potkrijepljena je iskazima svjedoka braće Karajić Atifa i Damira koji su potvrdili iskaz svjedoka Šabića vezano za smještaj četiri strane osobe iz tačke 8. Prema njihovim kazivanjima, Atifa i Damira je kontaktirao direktno svjedok Šabić tražeći od njih da tu grupu smjeste u kuću Damira Karajića do njihovog prevođenja preko granice, budući da nije bilo drugog adekvatnog smještaja i da je kuća Damira Karajića od granične linije bila udaljena 20 m.

80. Ova dva svjedoka su opisala na koji način su stupila u kontakt sa Zejidom Šabićem, da je Šabić obećao Atifu Karajiću ukoliko se snađe, da smjesti ljude i organizuje njihovo prebacivanje do Pašinog potoka u Republici Hrvatskoj gdje su trebalo biti preuzeti da ih nije otkrila policija. Iskaz svjedoka Atifa Karajića

potvrdio je svjedok Damir Karajić koji je u svom iskazu naveo da ga je jedne prilike kontaktirao brat Atif i da mu je dao svoj mobitel preko kojeg ga je kontaktirao Zejid Šabić i zamolio da primi migrante u svoju kuću, što je on i uradio, a cijenu koju su za to dogovorili bila je 80Eura.

81. Nadalje, vezano za ove žalbene prigovore za tačku 7. i 8. izreke pobijane presude, odbrana je tvrdila kako se radi o neutvrđenim činjenicama jer nije navedeno na koji način je optuženi prebacio migrante u Mostar.

82. Vezano za ovaj prigovor, Apelaciono vijeće podsjeća da je članom 189. KZ-a BiH propisano koje radnje se smatraju radnjama iz bića krivičnog djela Krijumčarenja osoba. Između ostalog ovo krivično djelo se čini prevođenjem ili omogućavanjem nedozvoljenog prelaska državne granice. Pri tome sam način prelaska granice nije bitan za postojanje ovog krivičnog djela, bitno je da se radi o nezakonitom ulazu preko državne granice, odnosno nedozvoljenom prelasku granice. U konkretno slučaju izvedenim dokazima je na nesporan način utvrđena krivica optuženog za prebacivanje migranata iz R Crne Gore u Bosnu i Hercegovinu na mjestu gdje ne postoji državni granični prijelaz, njihov smještaj u Mostaru i njihovo prebacivanje do Velike Kladuše i dalje do Zagreba.

83. Prvostepeno vijeće se pozvalo na iskaze svjedoka koji su potvrdili da je optuženi Kovači bio glavna spona u lancu krijumčarenja osobama koji je išao iz Albanije i sa Kosova, preko BiH i Hrvatske, pa do Italije. Pravilan je zaključak do kojeg je prvostepeno vijeće došlo u tom pogledu, jer svi izvedeni dokazi Tužilaštva upućivali su na optuženog Kovačija kao glavnog organizatora krijumčarenja osoba preko BiH. Izvještaji prikrivenih istražitelja, pored njihovih iskaza, a i iskaza ostalih svjedoka pripadnika Granične policije BiH, suoptuženih, a i samih migranata čiji su iskazi pročitani na glavnom pretresu, upućivali su na nedvojbenu umješanost optuženog u kriminalne radnje na način na koji je to utvrđeno u pobijanoj presudi. Osim toga, sve radnje krijumčarenja dešavale su se po ustaljenom obrascu uz učešće lica koja su već unaprijed znala kakva je procedura i ko od njih ima koje zaduženje. Prema tome, prigovor odbrane ni u ovom smislu nije osnovan.

84. Nadalje, u žalbi se ukazuje i na tačku 9. presude, gdje odbrana smatra da sud nije utvrdio da je optuženi imao bilo kakvu vezu sa radnjama iz navedene tačke.

85. Vezano za ovaj prigovor, Apelaciono vijeće napominje kako se izreka presude u tački 9. zasniva u najvećem dijelu na iskazu svjedoka prikrivenog istražitelja Zije i na njegovom izvještaju. Apelaciono vijeće smatra da je njegov iskaz detaljan i uvjerljiv u smislu kazivanja činjenica i pojedinosti koje su se odnosile na istražne radnje koje je provodio.

86. Ovaj svjedok je postupao kao prikriveni istražitelj, potpuno inkorporiran u rad kriminalne grupacije kao član, na dan 7/8.03.2008. godine, tako da se presuda sasvim opravdano može zasnovati na njegovom iskazu kao lica koje je očevidac.

87. Svjedok je naveo da se tada sasvim jasno moglo vidjeti na koji način funkcionise grupa i ko je imao koji zadatak, ko su „vozači“ ko su „pješaci“, aludirajući na to da su odgovornosti lica iz grupe bile podjeljene. Svjedok je svjedočio na način opisan u prvostepenoj presudi i prema mišljenju Apelacionog vijeća, izvještaj i svjedočenje svjedoka Zije je dovoljno da se zaključi da je optuženi Kovači znao da ova lica dolaze u BiH i da je dogovoreno njihovo preuzimanje u Trebinju.

88. Da je optuženi Kovači bio dio i ovih kriminalnih radnji, jasno je iz svih ostalih prethodnih radnji koje su se dešavale u kontinuitetu i dovođenje ovih pet lica samo po sebi ne predstavlja izuzetak. I svjedok istražitelj Zijo je rekao kako ga je kontaktirao Zeko (a lice sa nadimkom Zeko je Zejid Šabić za koje je presuda već utvrdila da je bio saradnik Kovačija zadužen za preuzimanje lica u Velikoj Kladaši i njihovo prebacivanje u Republiku Hrvatsku) dok su išli po pet albanskih državljana prema Trebinju i kako mu je rekao da od pet lica koji u „turi“ koja treba da stignu u Trebinje, dvojica su Kovačijeva. Dakle, nema dileme da je prvostepeno vijeće osnovano utvrdilo krivicu i za ovu tačku u odnosu na optuženog Kovačija.

89. Kada je riječ o tački 10. presude, odbrana smatra da je vidljivo da optuženi nije organizirao prebacivanje migranata iz Mostara u Hrvatsku, već su iste smjestili uansion „Boston“u Bihaću prikriveni istražitelji. Isti prigovor naveden je vezano za tačku 11. izreke. Osim navedenog odbrana ističe da u vrijeme događaja iz tačke 10. optuženi nije bio na slobodi jer mu je bila određena mjera pritvora.

90. Na okolnosti ove tačke izreke svjedočili su svjedoci prikriveni istražitelji Zijo i Cole, te Zejid Šabić. Njihovi iskazi uvjerljivi su i potvrđuju zaključak iz pobijane presude da je optuženi Gani Kovači bio vođa kriminalne grupe i da on nikada lično nije preuzimao ljude, vozio ih i smještao, već je koordinirao aktivnosti grupe i vršio isplate, pa se samim tim ova činjenica uklapa u već ranije opisani *modus operandi* optuženog Kovačija, opisan od strane prikrivenih istražitelja i drugih svjedoka.

91. Tačna je tvrdnja da tri lica na koja se odnosi tačka 11. izreke presude, preuzeli prikriveni istražitelji Zijo i Cole i smjestili ih u Mostar, ali svjedok Zijo je bio decidan da ga je Gani kontaktrirao i da mu je lično obećao da će mu biti plaćena „tura“ od tri lica koju je preuzeo kod Trebinja.

92. Također, neosnovan je prigovor da optuženi nije mogao počinuti radnju iz tačke 10. presude jer se nalazio u pritvoru. Kako to prvostepeni sud provedenim dokazima pravilno utvrđuje da se radnja iz tačke 10. presude desila dana 13/14. 03. 2008. godine a da je optuženi Kovači lišen slobode kasnije tj. dana 25.03. 2008. godine. Dakle ova radnja se desila prije pritvaranja optuženog Kovačija.

93. Apelaciono vijeće stoga nalazi da su činjenice u pogledu odgovornosti optuženog Kovačija u prvostepenoj presudi pravilno utvrđene i da je na osnovu istih donesen pravilan zaključak, zbog čega se prigovori odbrane u pogledu ovih žalbenih navoda odbijaju kao neosnovani.

B. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA

94. Odbrana optuženog Musaira Đulića smatra da tačke 1.,2.,3.,4.,5.,6., i 11. izreke pobijane presude ne sadrže činjenice i okolnosti koje čine obilježje krivičnog djela za koje se tereti optuženi Đulić, te da njegovo učešće na opisani način nije dokazano. Međutim, osim isticanja ovakvih paušalnih navoda, žalbom se ne osporavaju dokazi na kojima se temelje konkretna činjenična utvrđenja o krivici optuženog, iz tog razloga vijeće će ispitati samo one prigovore koji konkretiziraju problematičan dokaz ili zaključak.

95. Vezano za utvrđenja u tački 5. izreke pobijane presude, koja utvrđenja odbrana na pravilan način osporava, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće, valjano i osnovano, a na osnovu iskaza svjedoka Juke/prikrivenog istažitelja, utvrdilo da je optuženi radnjama opisanim u tački 5. izreke počinio produženo krivično djelo neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. i 2. KZ BiH. Osim toga, ovo nije bio jedini dokaz umještanosti optuženog Đulića u kriminalne radnje iz navedene tečke.

96. Naime, pomenuti svjedok, na glavnom pretresu održanom dana 19.05.2009. godine, detaljno opisuje radnje preduzete u cilju provjere informacija dobijenih od strane Jare, da Musa namjerava prodati Edinu Đuliću opojnu drogu-marihuanu. S tim u vezi, navedeni svjedok jasno i nedvosmisleno ističe da je Eldina Đulića a nakon održanog susreta sa optuženim Musairom Đulićem, te ulaska prvog u vozilo „Polo“, neprekidno pratio do trenutka njegovog lišenja slobode od strane pripadnika federalnog MUP-a u blizini Hadžića.

97. Presuda se također zasniva na iskazu svjedoka Semina Kadića, koji je učestvovao u pretresu vozila u kojem je nađeno predmetni narkotik nakon što je vozač Eldin Musić uhapšen.

98. Prilikom tog lišenja slobode kod Edina Musića je pronađeno 10 kg. opojne droge marihuana. Navedeno utvrđenje prvostepenog vijeća dodatno potkrijepljuje i iskaz svjedoka Edina Đulića, koji u svim dijelovima, osim u pogledu pitanja involviranosti optuženog u ovaj događaj, potvrđuje navode svjedoka Juke/prikrivenog istražitelja, čime dodatno potvrđuje istinitost navoda ovog svjedoka.

99. Navode svjedoka Edina Đulića da se ne sjeća da li se nalazio sa optuženim Musairom, te da isti nema nikakve veze sa pomenutim radnjama, ovo Vijeće, a imajući u vidu tvrdnje svjedoka Juke, nalazi sračunatim i datim u cilju eskulpiranja od odgovornosti optuženog (inače rođaka svjedoka) za ovo dijelo.

100. Također, ne može se prihvatiti argumenat odbrane da optuženi nije kriv jer u drugom krivičnom postupku koji je vođen protiv lica Eldina Đulića nije inkriminiran. U predmetu pred Sudom BiH optuženi Musair Đulić je optužen i u postupku su izvedeni dokazi koji dokazuju njegovu krivicu.

101. Dalje, odbrana prigovara i na tačku 3. presude, gdje je sud utvrdio, na osnovu izjava svjedoka Zejida Šabića i Muhameda Mahmutovića, da je optuženi Đulić organizovao kupovinu i isporuku marihuane, a sa druge strane svjedoci Muhamed Mahmutović, Branislav Šupić i informator SIPA-e Adis Hamzić tvrde da Đulić nema nikakve veze sa ovom tačkom.

102. Vezano za ovaj prigovor, suprotno žalbenim prigovorima odbrane da prvostepeno vijeće nije izvelo valjane zaključke u pogledu utvrđenja izvedenih u tački 3. izreke pobijane presude, govore iskazi svjedoka Mahmutović Muhameda, Šabić Zejida, Branislava Šupića, kao i iskaz svjedoka Juke/prikrivenog istražitelja.

103. Vijeće primjećuje da odbrana istaknutim prigovorom u osnovi osporava involviranost optuženog Musaira Đulića kao organizatora u prodaji i isporuci opojne droge, pri tome uopšteno ukazujući na iskaze svjedoka Muhameda Mahmutovića, Branislava Šupića i Adisa Hamzića, ne konkretizirajući u čemu njihovi iskazi odstupaju od utvrđenja prvostepenog vijeća u ovom dijelu. Samo u odnosu na svjedoka Adisa Hamzića žalbom se ističe da je isti kategoričan u tvrdnji da Musair Đulić sa opisanim radnjama nema nikakve veze.

104. Međutim, detaljnom analizom iskaza navedenih svjedoka, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u ovom dijelu pobijane presude dalo valjano i jasno obrazloženje zasnovano na svestranoj ocjeni iskaza navedenih svjedoka kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti. Tako iz iskaza svjedoka Mahmutović Muhameda, nesumnjivo proizilazi da je Musa za kojeg je na pretresu potvrdio da se radi o optuženom Musairu Đuliću, učestvovao u pregovorima oko prodaje automobila „Golf III“, te da je nakon izvršene zamjene

istog za 6 kg. opojne droge marihuana, a potom i oduzimanja pomenutog vozila od strane policije u Trebinju, sa svjedokom, njegovim rođakom i Šupić Branislavom zv. Lalo, išao u Trebinje da preuzme isto iz policijske stanice Trebinje.

105. Nadalje, i svjedok Šabić Zejid u svom iskazu datom na glavnom pretresu održanom dana 19.01.2009. godine, navodi da je svjedok Muhamed Mahmutović sa optuženim Đulić Musairom i Jarom, dogovarao zamjenu navedenog automobila za 6 kg opojne droge, te da je tom prilikom dogovoreno da se kupi 10 kg navedene opojne droge.

106. Navedene iskaze u bitnim dijelovima potkrijepljuje i iskaz svjedoka Juke/prikrivenog istražitelja, koji detaljno i nedvosmisleno ukazuje na optuženog kao lice koje je predlagalo, a zatim i realiziralo kupovinu i isporuku 10 kg. opojne droge marihuana, na način opisan u tački 3. izreke pobijane presude.

107. Iskazi svjedoka Adisa Hamzića i Branislava Šupića na koje se odbrana poziva u žalbi, prema ocjeni ovog Vijeća, u pretežnom dijelu saglasni su sa iskazima navedenih svjedoka, osim tvrdnji da je optuženi Đulić Musair zapravo lice koje se „slučajno“ nalazilo tu.

108. Međutim, ovo Vijeće uslijed naprijed utvrđenog činjeničnog stanja, mišljenja je, da pomenuti iskazi ne mogu osporiti zaključke pobijane presude u ovom dijelu, te da su isti s obzirom na poznanstvo optuženog i pomenutih svjedoka, zapravo usmjereni na pokušaje umanjenja krivice optuženog u počinjenju ovih radnji. Slijedom navedenog valjalo je odbiti kao neosnovane žalbene prigovore odbrane usmjerene u ovom pravcu.

109. Dalje, odbrana ističe da prvostepeno vijeće pretpostavlja bez ikakvih dokaza da je optuženi Musair Đulić učestvovao u radnjama opisanim u tački 11 izreke pobijane presude, te da za nju nepostoje dokazi. Nadalje, odbrana smatra nelogičnim da je sud uvažio izjave Adisa Hamzića, Samire Tanović, Damira Fazlagića i Nikice Knezovića, a da nisu uvažene Branislava Šupića, Mehmeda Mahmutovića, Eldina Đulića i Adisa Hamzića jer njihovi iskazi dovode do zaključka da optuženi nije kriv.

110. Kada je u pitanju prigovor koji se odnosi na tačku 11 izreke pobijane presude, Apelaciono vijeće nalazi da su utvrđenja prvostepenog vijeća iznesena u pobijanoj presudi zasnovana na valjanoj i pravilnoj ocjeni dokaza svjedoka Juke/prikrivenog istražitelja, kao i svjedoka Bajazita Nijaza i Gračanin Enesa.

111. Naime, svjedok Juka/prikriveni istražitelj na pretresu održanom dana 12.06.2009. godine, jasno i nedvosmisleno prenosi svoja saznanja u pogledu

involviranosti optuženog Musaira Đulića u učešću u navedenim radnjama. Tako, a što se pravilno navodi i u obrazloženju pobijane presude, svjedok ističe da mu je lice pod nadimkom Ikica u telefonskom kontaktu rekao da je navedena „tura“ Musina (optuženog Đulić Musaira) te da je isto lice garant za navedenu „turu“. Pomenuti iskaz identičan je i sa Izvještajem pomenutog svjedoka sačinjenom dana 24/25.04.2008. godine, u kojem se pored navedenog ističe da će optuženi Musair Đulić isplatiti novac nakon što „tura“ stigne u Zagreb. Ovo utvrđenje prvostepenog vijeća dodatno potkrijepljuju i iskazi svjedoka Bajazita Nijaza i Gračanin Enesa.

112. Pored navedenog, prvostepeno vijeće cijenilo je i ranija utvrđenja odnosno činjenicu da je optuženi Musair Đulić u istom (inkriminiranom) periodu već učestvovao u istovrsnim radnjama izvršenja predmetnog dijela, te navedenu okolnost kao kontrolnu, a ne odlučujuću, osnovano dovodi u vezi sa navedenim zaključkom.

113. Slijedom navedenog, paušalni prigovori odbrane, usmjereni na osporavanje ovog dijela obrazloženja, ne dovode u sumnju valjan zaključak prvostepenog vijeća u ovom dijelu, te se stoga odbijaju kao neosnovani.

114. U žalbi odbrana ukazuje i na tačku 4. optužnice, odnosno da se nije moglo dokazati da Sinan Besim putem banke organizovao isplatu Musairu Đuliću za prebacivanje migranata, jer isti nije primio taj novac niti postoji njegov potpis, a u tački 5. izmjenjene optužnice navedeno je da je Sinan Besim novac uplatio Adisu Hamziću (informatoru).

115. Pitanje plaćanja izvršenih usluga, odnosno bogaćenje sticanjem imovinske koristi per se nije element krivičnog djela iz člana 189. stav 1. i 2. za koje je optuženi između ostalog i optužen. Svi svjedoci saslušani u korist Tužilaštva BiH naveli su da je zločinačka organizacija i funkcionisala na principu zarade i da je svaka radnja bila „zacjenjena“, tj. imala je svoju vrijednost izraženu u novcu valute Euro. Da li je u konkretnom slučaju određen član kriminalne grupe zaista i isplaćen, nije relevantno jer član 189. stav 1. i 2. zahtjeva namjeru sticanja neke koristi, a što je u ovom slučaju sasvim izvjesno za sve optužene, pa se ovaj prigovor odbrane odbija.

C. ŽALBA ODBRANE TREĆEOPTUŽENOG SINANIJA

116. Odbrana smatra da pred sudom nije izveden niti jedan zakonit i čvrst dokaz da je optuženi izvršilac krivičnog djela za koje je osuđen.

117. Odbrana smatra nejasnim kako je Hamzić Adis ključni svjedok optužbe kada se uopće ne poznaje sa optuženim niti su imali bilo kakve zajedničke kriminalne aktivnosti.

118. Prigovor odbrane nije osnovan. Iz iskaza Adisa Hamzića proizilaze sljedeće činjenice. Svjedok Hamić je u svom iskazu (koji se pretežno odnosio na tačku 2. izreke) naveo da je on imao zadatak da preuzme migrante od Stoca do Mostara, koji migranti su bili „Sinanijevi“ ljudi, on je dogovorio njihovo prebacivanje u BiH. Svjedok je naveo je prevoz ovih migranata dogovarao sa Musom (Musairom Đulićem), a sa Musom je dogovarao Sinani. Plan je bio da se migranti preuzmu u Žegulji i da ih Hamzić smjesti u „štek“. Također je naveo da znao ko je Besim Sinani, da ga je upoznao četiri godine prije svjedočenja preko Muse u Sarajevu i da je i tad za njega radio, a da to tada nije znao. Čak je naveo i da je više puta „sjedio“ sa Sinanijem.

119. Ovaj svjedok je kako je već prethodno u tekstu navedeno, zaključio Sporazum sa Tužilaštvom između ostalog i za radnje o kojima je svjedočio, a u kojima su učestvovala sva tri optužena i jasno je povezao učešća sva tri optužena, tako da Apelaciono vijeće nije imalo sumnje u već ranija utvrđenja prvostepenog vijeća koja su se zasnivala na njegovom svjedočenju.

120. Dakle, prigovor odbrane kako optuženi Sinani i svjedok Hamzić nisu imali nikakve zajedničke kriminalne aktivnosti nije osnovan.

121. Odbrana ukazuje da se radi o posrednom svjedoku te da sud ne može po standardu dokazivanja krivice „van razumne sumnje“ zasnivati presudu na pričama ovakvih svjedoka Tužilaštva, te nalazi da je slična procesna situacija i sa prikrivenim istražiteljima sa kojima optuženi nije imao veze ili kontakte, a sud je date informacije prihvatio kao dokaze protiv optuženog. Odbrana smatra da je očigledno da je činjenično stanje u odnosu na optuženog Sinanija nepotpuno i pogrešno da bi sud van razumne sumnje mogao pravilno i zakonito odlučiti o krivici optuženog.

122. O prihvatanju izjava lica koja su zaključila sporazum o priznanju krivnje vijeće je već dalo argumentaciju u vezi sa prigovorima optuženog Kovačija. Osim toga, izjava Adisa Hamzića nije jedini dokaz o involviranosti optuženog Sinanija, jer njegovo kriminalno učešće potvrđuje još izvještaj prikrivenog istražitelja od 13.01. 2008. godine u kojem je „Musa“ potvrdio da „Jaro“ prevozi Đukine ljude, a u toku noći 20/21.01. 2008. godine lično ga je kontaktirao „izvjesni Besim Sinani zvanu Đuka“. Dakle, činjenice iz pobijane presude koje je naveo svjedok Hamzić, dodatno su potkrijepljene izvještajima i svjedočenjima prikrivenih istražitelja Juke od 13.01.2008. godine, te od 20/21.01.2008 što je detaljno navedeno i u pobijanoj presudi. Stoga, nema dileme u pogledu učešća optuženog Sinanija na način opisan u prvostepenoj presudi.

VII. ŽALBA NA ODLUKU O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

A. ŽALBA ODBRANE PRVOOPTUŽENOG KOVAČIJA

123. Odbrana optuženog Gani Kovačija navodi da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti, pa je navedena zatvorska kazna u trajanju od 8 godina prestroga te da bi se svrha kažnjavanja postigla i blažom kaznom. Također odbrana ukazuje i na to da sud nije mogao uzeti u obzir kao otežavajuću okolnost činjenicu da je svjedok bio ključni čovjek za međunarodne kontakte jer ista nije utvrđena.

124. Međutim, Apelaciono vijeće se ne slaže sa ovim iznesnim žalbenim navodima i smatra da je kazna izrečena pobijanom presudom pravilno utvrđena, te da su pored olakšavajućih, pravilno razmotrene i otežavajuće okolnosti. Optuženi Kovači je osoba sa ranijom kriminalnom osuđivanosti i to za istovrsna djela. Sama ta činjenica je sa aspekta generalne i specijalne prevencije dovoljna je da ukaže na neophodnost odmjeravanja strožije kazne optuženom. I ovo Vijeće nalazi da je kazna izrečena optuženom srazmjerna stepenu njegove krivične odgovornosti, njegovom doprinosu i težini učinjenog krivičnog djela, te da će se i sa ovako izrečenim kaznama u cjelosti postići svrha kažnjavanja iz člana 39. KZ BiH, pa se suprotni žalbeni navodi odbrane optuženog Kovačija smatraju neosnovanim.

B. ŽALBA ODBRANE DRUGOOPTUŽENOG ĐULIĆA

125. Odbrana optuženog Musaira Đulića nalazi da iz naprijed iznijetih razloga je jasno da nije bilo osnova za vođenje krivičnog postupka protiv optuženog Đulića, pa dosljedno tome nepostoji osnov za izricanje kazne.

126. Kada je riječ o obrazloženju individualizacije kazne, odbrana smatra, da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje na štetu optuženog i samovoljno donio datu procjenu samim tim što je sve uzeo kao otežavajuće okolnosti. Nadalje odbrana navodi da je obrazloženje suda o pooštrenoj kaznenoj politici u kontradikciji sa samim sobom, jer je optuženom Sinani Besimu prilikom individualizacije kazne prvostepeni sud imao u vidu životnu dob što nije bio slučaj u odnosu na optuženog Musaira Đulića. Tako da odbrana nalazi da se u ovom slučaju radi o diskriminaciji optuženih. Odbrana smatra da je sud bio dužan ublažiti kaznu po istom osnovu i optuženom Musairu Đuliću.

127. Apelaciono vijeće se ne slaže sa argumentima iznesenim u žalbi i smatra da je prvostepeni sud pravilno odmjerio kaznu vodeći računa kako o olakšavajućim tako i otežavajućim okolnostima na strani optuženog. Naime, Iz svih utvrđenih činjenica, optuženi Đulić je pored optuženog Kovačija bio najviše involviran u radnje optuženja. Pored radnji krijumčarenja osoba, na teret mu se stavljala i preprodaja narkotika, što samo po sebi govori o pogibeljnosti njegovog djelovanja. Kazna koja mu je odmjerena, čak naprotiv, uzela je u obzir njegove prilike i okolnosti izvršenja djela, i čak sa stanovišta generalne i specijalne prevencije nije visoka s obzirom na njegove radnje i više nego je adekvatna njegovom postupanju i doprinosu u izvršenju krivičnog djela.

128. Neosnovan je prigovor diskriminacije optuženog Đulića u odnosu na optuženog Sinanija. Prilikom izricanja kazne Sud je u obavezi da se rukovodi općim pravilima za odmjeravanje kazne u odnosu na svakog optuženog pojedinačno, kako bi se ostvarila individualna i generalna prevencija i time postigla svrha kažnjavanja.

129. Činjenica je da prvostepeni sud u odnosu na optuženog Đulića nije kao posebnu olakšavajuću okolnost naveo njegovu životnu dob. Međutim, to samo po sebi ne znači da bi kazna zbog toga trebala biti manja, pogotovo kada se imaju u vidu ostale olakšavajuće i otežavajuće okolnosti. Također, to što je prvostepeni sud u odnosu na optuženog Sinanija primjenio odredbe o ublažavanju kazne ne znači da ih je morao primjeniti i u odnosu na optuženog Đulića. Imajući u vidu argumentaciju iz paragrafa 127. ove presude nisu se mogle pronaći osobito olakšavajuće okolnosti koje bi ukazivale da bi se i sa ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja optuženog Đulića.

C. ŽALBA BRANIOCA TREĆEOPTUŽENOG SINANIJA

130. Odbrana optuženog Sinanija presudu o sankciji pobija kroz pobijanje činjeničnih utvrđenja o krivici, pa navodi kako ni sankcija nije adekvatna, s obzirom da ni krivica nije utvrđena.

131. Ovakav prigovor, apelaciono vijeće cijeni neosnovanim, jer je dokazana krivica optuženog, što je ranije u presudi i obrazloženo. Nadalje, Apelaciono vijeće primjećuje da u prvostepenoj presudi, sud uzima u obzir broj izvršenih radnji i stepen ispoljene društvene opasnosti, kao i ulogu optuženog u radnjama izvršenja. Apelaciono vijeće primjećuje da je prvostepeni sud primjenio uz ove i okolnosti porodičnih prilika, pravilne standarde u odmjeravanju kazne i da je ublažena kazna od dvije godine sasvim adekvatna za ovo krivično djelo.

132. Zbog svega navedenog, Apelaciono vijeće je sve žalbe odbilo kao neosnovane, te odlučilo kao u izreci shodno članu 313. ZKP BiH.

Zapisničar:
Dženana Deljković Blagojević

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Nedžad Popovac

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv navedene presude žalba nije dopuštena.